

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λόγους στέλλονται μέχρι 10 'Ιουλίου ε. ε.

497. Συλλαβογρφοσ. Είς μὲν τὸ πρῶτον μέρος...

498. Λεξιγρφοσ. Τὸ πρῶτον εἶν' ἡ κεφαλὴ...

499. Στοιχειογρφοσ. Μ' ἔχει πάντοτε ὁ ράπτῃς...

800. Αὐνιγμά. Παράδοξος ἡ φύσις μου...

801. Δημιῶδες αὐνιγμά. Εἶνε δύο ἀδελφάκια...

802. Κυθόμενον. Τὸ πρῶτον ὡς διαίρειν...

803. Σταυροί. Διὰ τῶν γραμμάτων...

804. Αετὴρ. + + + Ν' ἀντικατασταθῶσιν...

805. Πρόβλημα. Ὁ πατὴρ λέγει εἰς τὸν υἱόν...

806-807. Κεχυμμένα ὄνόματα. 1. Ὁ φθὸνος...

808. Κριτικὸν. Μὴ εἶς τὴν θέσιν τῶν ἀστε...

809-810. Μεταμορφῶσεις. 1. Ὁ Γάλλοσ...

811-812. Μαγικὸν γράμμα. Ἀντικαθιστῶν ἐν οἰονδήποτε...

815. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 1 6 7 8 9 10

814. Ἐλλητισοσόμφωνον. Οἱ-η-α-κω-α-η-α-α-α-α-α-α...

815. Φωνηεντέλιπον. Χρῆ-μ-ε-χ-ρ-ν-ε-κ-κ-λ-ν-μ-ε-κ-λ-ν...

ΛΥΣΕΙΣ. 389. Ὄνοσ, νύξ. — 390. Κάλυμνοσ (Κ...

391. Κόρροσ. — 392. Κ Κ Σ 393. ΚΥΜΑ

394. Φ 395. Ρ

396. Ὁ ἀλέκτωρ (ἀλλ' Ἐκτωρ). — 397-399.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία διὰ οἰκογενίας καὶ παιδία.

Ὁ Ἀγροτικὸσ Οἰκίκοσ ὑπὸ Σοφίασ...

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυστήριον...

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου...

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Δρ. Π. Κορυτῖδου...

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Καταπο...

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Διμιλίου Ἐμα...

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Β. Παπαδοπούλου...

Ὁ Πυρροπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟσ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟσ

Περίοδοσ Β'. — Τόμ. 2οσ.

Ἐν Ἀθήνασ, τὴν 17 'Ιουνίου 1898

Ἐτος 17οσ. — Ἀριθ. 24

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. Μ Α Λ Ο

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. Παρὰ τὴν Πετρίνα συχνότατα...

Ἐσθῆτασ ἐκτάκτοσ ὑφασμένασ...

Ἐψησεν ἐν τῶν φῶνσ. (Σελ. 186, στήλ. 6'.)

Ἐσθῆτασ ἐκτάκτοσ ὑφασμένασ ὑπὸ πνευμάτων...

Ἀναμοιβὴσ ὁ τρόποσ οὔτοσ...

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅτε ἐκοιμήθη...

τύρου, μετὰ τομάτασ, ταρακτά, τηγα...

Νῦν ἀποκοιμημένη, εἰς τὴν ἐπιούσαν...

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅτε ἐκοιμήθη ἐν τῇ...

τύρου, μετὰ τομάτασ, ταρακτά, τηγα...

Ἐπὶ μαλλοῦ εἰσ ὁ τι εἶχεν ἐπιχειρήσῃ...

ὡσ καθεδρικοσ ναόσ, στρατεύμα μικρῶν...

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται...

» Εξέλεξα ένα αστέρα τρίτου μεγέθους, έπειτα δε δια τρυπάνου έτρύπησα κλάδον τινά δένδρου μετρίου μεγέθους απέναντι του αστέρος τούτου. Έπειτα δε ως οπαδός του Πτολεμαίου έκαμα τον εξής συλλογισμόν. Ο αστήρ ούτος είνε πλανήτης ή άπλαγής αν είνε ακίνητος, έπειδή και το σημείον της παρατηρήσεώς μου είνε ακίνητον, θα τον βλέπω διαρκώς δια της όπης την όποιαν ήνοιξα αν κινήται, θα παύσω μετ' όλίγον να τον βλέπω και θα επαναλάβω το πείραμά μου τούτο δε και έκαμα πρόγνματι, αλλά το μόνον αποτέλεσμά μου ήτο ότι συνέτριψα το τρύπανόν μου. Το δυστύχημα τούτο με ήνάγκασε να προσφύγω εις άλλο μέσον.

» Έλαβα κλάδον άκταίης (κουφοξυλιάς) τον όποιον έσχισα κατά το μήκος αυτού, αφαιρέσας δε την έντεριώνην συνέσφιγγα πάλιν τα δύο χωρισθέντα μέρη δια σπάγγου και έκρέμασα τον ξύλινον τούτον σωλήνα εις τον ύψηλότατον κλάδον της δρυός, ήτις μοι έχρησίμευεν ως σκοπιά.

» Δια του μέσου τούτου και δια της εύκολίας την όποιαν απέκτησα εις τα να διευθύνω τον σωλήνα προς τους διαφόρους αστέρας, τους όποιους ήθελα να παρατηρήσω, κατώρθωσα τέλος να εύρω τον ζητούμενον.

» Έπειτα ήτο εύκολον πλέον να εύρω την θέσιν των κυριωτέρων άστερισμών, σύρων φαντασιώδεις γραμμάς από ενός αστέρος εις άλλον, κατά το σχέδιον του έπιπεδοσφαιρίου μου τότε δε ένόησα τί ήσαν τα

τά όποια άνέγνωνσα εν τή μικρά βιβλιοθήκη του μοναστηρίου.

» Θέλων λοιπόν να γνωρίσω τας πόλεις, τας χώρας και τα βασίλεια όπου διαπρεψαν οι ένδοξοι ούτοι παράφρονες, απεφάσισα να τους ακολουθήσω βήμα προς

λαδή οι μεσημβρινοί, οι τροπικοί, οι ζωδιακοί. Μυρίας σκέψεις έκαμα δια να έννοήσω τί εσήμαινον αι τριακόσαιοι εξήκοντα λευκαί και μαύραι γραμμαί, αι όποιαι έχωρίζον τον ίσημερινόν. Έπί τούτους τα εξέλεβα ως λεύγας και χωρίζοντες να διατάσω συνεπέραν, ότι ή γήνην σφαίρα είχε περιφέρειαν τριακοσίων εξήκοντα λευγών.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ώρα, εις τας διακοπάς, εις τας ήμέρας της αναπαύσεως μετá την κόπωσην της συντόνου μελέτης και τας συγκινήσεις των εξετάσεων, τί δροσερώτερον αναψυκτικόν δια τους μαθητάς και τας μαθητριάς δύναται να ύπάρξη από τους τόμους της «Διαπλάσεως των Παίδων» ;

Τίς γονεύς δεν θα προτιμήσῃ την «Διάπλασιν» παντός άλλου αναγνώσματος δια τó προσφιλή τέκνον του, αφού όχι μόνον τερπνότερον και καταλλιλότερον δεν ύπάρχει εις την γλώσσάν μας, αλλά ούδε εϋθνηότερον — Διότι εκ των 24 τόμων της Α' περιόδου (1879—1893) του περιοδικού τούτου, ολίγινες πρότερον έτιμώοντο φρ. 2,50 έκαστος προδόμενοι τώρα εις τιμήν άπίστεύτως εϋθνήν, ήτοι :

- πρός δραχμὴν 1,10 έκαστος δια τους έν Αθήναις, δραχμὴν 1,40 δια τους έν ταίς Έπαρχίαις, και φρ. χρ. 1 δια τους έν τῷ Έξωτερικῷ — έλευθεροί ταχυδρομικῶν τελευτών —
- οι εξής 17 τόμοι της «Διαπλάσεως των Παίδων» :
- 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πολυτιμώτεροι και χωριστά έκαστος.

Οι εκ της άνω σειράς εξαίρουμένοι 7 τόμοι είνε σχεδόν εξηντάμηνοι, πωλούνται δε τα όλίγιστα εύρισκόμενα αντίτυπα του 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} και 14^{ου} τόμου προς φρ. 2,50 — του 10^{ου} φρ. 4 — και του 2^{ου} φρ. 10.

Και εκ των 17 δε τόμων της δραχμής οι βαθμηδόν εξαυλούμενοι θα ύπερτιμηθώσι πάλιν.

Έν τοίς τόμοις της «Διαπλάσεως», όν έκαστος κοσμεύεται δι' 100 έως 130 εικόνων και είνε ανεξάρτητος των άλλων αποτελών αυτότελες βιβλίον εκ μεγάλων δελτιδων 192, εμπεριέχονται, εκτός της άλλης ποικιλίας, έξόχως επαγωγού, μορφωτικῆς και διδακτικῆς ύλης, και τα εξής ήθικώτατα και τερπνά μυθιστορήματα :

- Ο Άνοικτόκαρδος, εν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οι τρεῖς μικροί Σωματορούλακες, εν τῷ 7^ω και 8^ω. — Ο Βράχος των γλάρων, εν τῷ 9^ω. — Ο Μικρός ήρωας, εν τῷ 10^ω. — Η Κόρη του Γεροθουά, εν τῷ 11^ω. — Ο Ίωάννης Καστέρας, εν τῷ 12^ω, 13^ω και 14^ω. — Το Κερθάνιον, εν τῷ 13^ω και 14^ω. — Δι Διετείς διακοπαί, εν τῷ 15^ω και 16^ω. — Ο Πλοίαρχος, εν τῷ 17^ω και 18^ω. — Η Γυφοπούλα, εν τῷ 19^ω και 20^ω. — Η Άδελφούλα μου, εν τῷ 20^ω. — Οι Καλοί άνθρωποι εν τῷ 21^ω. — Ο Μικρός λόρδος, εν τῷ 22^ω. — Ο Κληρονόμος του Ροθινωάνος, εν τῷ 23^ω και 24^ω.

Παραγγελίαι μετá του άντιτίμου (δεκτού και εις γραμματόσημα παντός Κράτους) άπευθύνονται, δι' επιστολῆς συστημένης, κατ' εϋθεϊαν : Προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Έκδόστην της «Διαπλάσεως των Παίδων» οδός Αίλου, 119. Είς Αθήνας.

πολυάριθμα έκείνα ζῶα δια των όποιων οι ποιηταί έγέμισαν τον ούρανόν.

» Αφ' ού ήσκήθην κάπως εις την άνάγνωσιν του χάρτου του ούρανοϋ, έσκέφθην ότι έπρεπε να μάθω ν' αναγινώσκω και τον χάρτην της γῆς, καθ' όσον μάλιστα οι Βίοι του Πλουτάρχου, τους όποιους κατά τύχην άνέγνωνσα, μοι έφερον εις τον νοϋν μου τα κατορθώματα των ίπποτων,

βήμα, αλλά μετ' όλίγον εκινδύνευσα να γίνω τρελλός, όπως και αυτόι.

» Ως μόνον βοήθημά μου δια την μελέτην της Γεωγραφίας είχα τους πέντε χάρτας μου και τα έπιπεδοσφαιρα περι των όποιων ώμίλησα. Ολίγον έλειψε να τα χάσω από τους κόπους τους όποιους κατέβαλα δια να έννοήσω τί εσήμαινον οι κύκλοι επί της ύδρογείου σφαιρας, δη-

μερών του ίσημερινού εις τα όδοιπορικá μέτρα των διαφόρων εθνών.

Με είχε καταλάβη αληθές πάθος δια την Γεωγραφίαν δια να τελειοποιηθώ εις τας μελέτας μου απεφάσισα να εύρω τα κατάλληλα μέσα. Έκλήρωξα λοιπόν πόλεμον κατά των κατοίκων του δάσου.

[Έπειτα συνέχεια] ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΦΟΑΝΤΟΣ

ΑΚΑΡΔΟ ΠΑΙΔΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο Στέφανος έχει άγορασμένα είκοσι λεπτών κεράσια και τα τρώγει εν ό περιπατεί. Είς τον δρόμον άπαντá τον όρφανόν τον Μάρκον, που φορεί παλαιά και μπαλωμένα φορέματα. Ο Μάρκος τ' αγαπά και αυτός τα κεράσια, αλλά δεν έχει καίμενος κανένα να του αγοράση κυττάζει λοιπόν τα μεγάλα και κατακόκκινα και τραγανά κεράσια του Στεφάνου και ξεροκαταπίνει. Και λέγει μέσα του :

— Να είχα κ' εγώ δύο πρία !

Ο Στέφανος βλέπει πως το μάτι του Μάρκου δεν ξεκολλά από τα κεράσια του και του έρχεται μία ιδέα να διασκεδάση είνε ευχαριστημένος από την ιδέα του και γαμογελά πηγαίνει κοντά εις το όρφανό και του λέγει !

— Μάρκο, τ' αγαπάς τα κεράσια ;

— Ω, ναι, άπαντá το πτωχόν παιδί.

— Για ιδε τί μεγάλα που είνε αυτά που έχω, και όρσίζουν τόσο πολύ 'ς αυτή τη ζήτη ! θέλεις να σου δώσω ένα δύο ;

— Σάν θέλεις, είπεν ο Μάρκος.

— Καλά, αλλά θα κάμης ό,τι σου πώ θα γονατίσης επάνω 'ς τα χόρτα, θα κλεισης τα μάτια σου, θα άνοιξης το στόμα σου, εγώ θα κρατώ το κεράσι και συ θα το πιάνης με τα χειλη σου.

— Άς είνε, είπε το πτωχό παιδί.

Ο Μάρκος εγονάτισε, εκλεισε τα μάτια του, άνοιξε το στόμα του και με τα χειλη του έπροσπάθησε να πιάση το κεράσι· αλλά το κεράσι δλο έφευγε και το όρφανό εκινούσε εδω και εκει το στόμα του δια να το εύρη και ο Στέφανος έγελουσε· ήτο πολύ άστείον, φαίνεται, το παιγνίδι.

Την ώραν εκείνην έπερνούσεν άπ' εκει ο διδάσκαλος· είδε τα δύο παιδία, έπλησίασε και είπεν εις τον Στέφανον :

— Είσαι άκαρδο παιδί, Στέφανε· άντι να δώσης δύο τρία κεράσια εις το δυστυχισμένο όρφανό, τό έχεις αυτό και το βασανίζεις και γελάς και διασκεδάζεις μαζί του.

Ο Στέφανος έγινε κατακόκκινος σάν τα κεράσια του· έννοιθε από την αρχή πως δεν ήτο καλό αυτό που έκαμνε, μα πάλι που ήθελε να διασκεδάση ! τώρα όμως που του είπε ο διδάσκαλος του αυτά τα λόγια του ήλθαν δάκρυα εις τα μάτια· έδωκε γρήγορα εις το όρφανό όλα τα κεράσια που του έμειναν και έφυγε κατεντροπιασμένος εις το σπίτι των· και εις τον δρόμον μία φωνή του έλεγε μέσα του :

— Κύττα άλλη φορά να μη παίζης με τη φτώχεια των όρφανών και των δυστυχισμένων· να συμπονής πρέπει τους δυστυχισμένους, όχι να τους περιπαίζης και να διασκεδάζης με τη δυστυχία των.

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, 186 σελ. 183]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Δεκαπέντε περίπου ημέρας μετά την σκηνήν, την οποίαν διηγήθημεν πρό μικρού, η Μυάνα έντελώς αναρρώσασα έκάθητο πλησίον του Λαδουσέτη έντός δωματίου ημιφωτιστού, επί ξυλίνου ρυπαρού καθίσματος.

Το δωμάτιον έκείνο ήτο ο αντιθάλαμος του άστυνομικού τμήματος της Λυώνως.

Μετά τινος στιγμάς ήσαν ένώπιον του άστυνόμου.

Ούδέν τδ ιδιαίρον είχαν ή φυσιογνωμία του υπαλλήλου τούτου, είμη ότι έφωτίζετο υπό δύο φωτοβόλων και έρευνητικόν όφθαλμών, οφτινες επί τινος στιγμάς προσηλώθησαν επί του Λαδουσέτη και της Μυάνας, και από της Μυάνας έστράφησαν πάλιν εις τον γαλακτοπώλην.

— Λοιπόν, κύριε Λαδουσέτη, αυτό είναι το κορίτσι που εύρηκα εις τα χιόνια την 26 παρελθόντος Νοεμβρίου ;

— Ναι, κύριε άστυνόμω.

— Τώρα άνέρρωσε έντελώς, νομίζω, και είμπορεί να άπαντήσει εις τας έρωτήσεις μου.

— Βέβαια.

Ο δέ γαλακτοπώλης στραφείς προς την Μυάναν, ήτις έτρεμεν, είπε :

— Διηγήσου εις τον κύριον άστυνόμον τι μας είπες εις το σπίτι.

Τότε το κοράσιον διηγήθη την θλιβεράν ιστορίαν την οποίαν γνωρίζομεν, ένδιατρίβον ίδιως εις λεπτομερείας περί του καιρού, τον όποιον υπηρέτησεν εις τον Γιάννακον.

— Αυτός σ' έγκατέλιπε εις το χιόνι ; ίσως θα ήθελε ν' άποθάνη από κρύο.

— Ω, όχι, κύριε άστυνόμω, είπέ το κοράσιον δέν ήτο κακός άνθρωπος· έπειτα διατι θα ήθελε να με ξεφορτωθή ; έκέρδιζα αρκετά και δέν τρώγω πολύ.

— Δέν είχε το δικαίωμα να σε κάμη καπνοδοχοκαθαριστήν, πρώτον, διότι είσαι κόρη και δεύτερον διότι δέν έχει τακτικήν άδειαν. Όταν έλαβε διαταγήν να έμφανισθή ένώπιόν μου έφροβήθη.

Η Μυάνα αναλαβούσα θάρρος διηγήθη λεπτομερέστατα εις τον άστυνόμον τί συνέβη εις αυτήν άφ' ότου άνεχώρησεν έκ των πεδίων της Μετζάνας.

Ο άστυνόμος έν φ ήκουε την διήγησιν της κόρης, έξήταζε τας σημειώσεις τας οποίας είχε έντός φακέλλου υποκιτρίνου, επί του όποιου ήτο γραμμένον διά μεγάλων γραμμάτων

Υπόθεσις Γιάννακα.

Ότε δέ η Μυάνα έτελείωσε την διήγησίν της, άφ' ου πολλάκις άνεφάρην, ως είναι εύνόητον, το όνομα του Έ-

λευθέρη, ο άστυνόμος έκλεισε τον φακέλλον και είπεν εύχαριστημένος :

— Αυτό είναι η κατάθεσις των δύο παιδιών συμφωνεί πληρέστατα.

Η Μυάνα άκούσασα τας λέξεις τούτας άνώρθωσε την κεφαλήν· έπειτα δε μετά τινος δειλιάς :

— Μήπως γνωρίζετε τίποτε διά τον Έλευθέρην, κύριε άστυνόμω ;

— Θα ήσθάνεσο εύχαριστήσιν άν τον έβλεπες ;

— Ω, ναι, κύριε άστυνόμω.

Τότε έκτύπησε κωδωνίσκον εύρισκόμενον επί της τραπέζης του.

Είς άστυνομικός κλητήρ ένεφανίσθη.

— Φέρετε, σας παρακαλώ, έδω αυτόν που περιμένει εις αυτό το δωμάτιον.

Η καρδιά της Μυάνας έκτύπα δυνατά. Ητο δυνατόν λοιπόν άφου ως έκ θαύματος έσώθη έκ του κινδύνου, να επανίδη έκείνον τον όποιον ήγάπα περισσότερον από κάθε άλλον εις τον κόσμον τούτον ;

Η προσδοκία της δέν διήρκεσε πολύ. Όύρα άπέναντι αυτής κειμένη ήνοιχθη.

Όύρα δέ κραυγαί άντήχησαν σχεδόν ταύτοχρόνως.

— Έλευθέρη ! Μυάνα !

Τα δέ παιδιά με όφθαλμούς δακρυβρέκτους ώρμησαν εις τας άγκάλας άλλήλων.

Έπειτα δέ παρετήρησαν μετ' εύχαριστήσεως άλλήλους.

Δέν έφόρον πλέον ρυπαρά ένδύματα απόζοντα καπνίαν, ουδέ είχαν το πρόσωπον των κατάμαυρον, άλλ' ήσαν καθαριοί, και εύπρεπεις.

Έν φ δέ ο άστυνόμος και ο Λαδουσέτης άντήλασον λέξεις τινάς, τα δύο παιδιά διηγήθησαν προς άλληλα τί συνέβη εις αυτά από της ημέρας καθ' ήν έχωρίσθησαν.

Ο άστυνόμος διέκοψε τας εξομολογήσεις των.

— Τώρα, παιδιά μου, τοίς είπε, δέν πρέπει να ταραχθίτε μήτε να φοβηθήτε· άφ' ου μου διηγήθητε την αλήθειαν, πρέπει να επαναλάβετε όσα μου είπετε, ένώπιον του ανθρώπου, ο όποιος θα έλθη έδω μετ' όλίγων.

Ποίος να ήτο άρά γε ;

Πάλιν έκρουσε τον κώδωνα ο άστυνόμος, και ένεφανίσθη ο αυτός κλητήρ.

— Είπέτε εις τούς χωροφύλακας να εισέλθουν με τον φυλακισμένον.

Τα παιδιά μόλις άνέπνεον.

Ποίαν δέ εύχαριστήσιν ήσθάνθησαν ιδόντες εισερχόμενον με τα σίδηρα εις τας χείρας, τον Γιάννακον, έκείνον δια τον όποιον ήγόρασαν άλλοτε τόσον ωραίον μπριζόλαν.

Ο αρχικαπνοδοχοκαθαριστής επανευρών έξαρνα τα δύο παιδιά τα όποια είχε νομίση νεκρά, δέν ήδυνήθη να συγκρατήσει κίνησιν όργης, ήτις όμως δέν διέ-

φυγε το ήσχημένον όμμα του άστυνόμου.

— Να τα δύο παιδιά, του είπεν όντος, τα όποια ήθέλατε να εξαφανιστείτε.

Έπιμένετε εις την άρνησιν σας ;

— Ναι, απεκρίθη ο Γιάννακας υπό κώφως.

Τότε, καθ' αίτησιν του άστυνόμου, ο Έλευθέρης και η Μυάνα επανέλαβον ό,τι πολλάκις είχαν έως τώρα διηγήθη.

Μετα βαθείας δέ θλίψεως έμαθον ό,τι τα έξήτα τέσσαρα φράγγα τα όποια ένεπιστεύθησαν εις τον Γιάννακον εδαπηθήσαν υπ' αυτού, αλλά και ότι άνεκάλυψε την κρύπτην όπου έρύλλαντο τα χρήματα τα όποια έκέρδιζον.

Τώρα ο Έλευθέρης και η Μυάνα ήσαν κατεστραμμένοι ίκανώς. Η έλπίς ν' αγοράσωσι ποτε την προς κατασκευήν πωμάτων μηχανήν έξηφανίσθη· έπρεπε ν' αρχίσωσιν έκ νέου.

Βεβαίως ουδέποτε θα έτόλμων να επιστρέψωσι πλέον προς τον Φιλήτορα.

Δι' ό οτε ο Γιάννακας ήχθη μετ' ου δύο στρατιωτών εις τας φυλακάς, τα παιδιά έδήλωσαν ότι το καθέν έδέχεν εύχαρίστως να μείνη εις την οικίαν, ήτις το περισυνέλεξε.

Ο Έλευθέρης λοιπόν εισήλθεν ως εργάτης εις το εργαστήριον του Ρόβινσεν, η δε Μυάνα έμεινε πλησίον του ζεύγους των γαλακτοπωλών.

Απεφασίσθη δε έκάστην Κυριακήν Έλευθέρης να έρχεται να την βλέψη. Οι δύο άδελφοί ένηγκάλισθησαν άλλήλους, και επέστρεψαν ν' αναλάβωσιν τας συνήθεις των εργασίας.

[Έπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

Την ήμέραν της κτίσεως τα δένδρα έκαυχώντο το έν προς το άλλο διά τα προτερήματά του.

— Είς έμέ έδωκεν ο Πλάστης, είπεν η ύψηλή δρυς, δύναμιν και χάριν και διάρκειαν.

— Η καλωσύνη του Θεού μ' έκαμεν εύλογημένην· είμαι όχι μόνον ωραία αλλά και ωφέλιμος.

Τοιουτοτρόπως έκαυχώντο και η κερασέα και η ροδακινέα και η πεύκη και η έλάτη.

Μόνον η άμπελος εισώπα και έκλινε προς την γην.

— Από έμέ, είπε καθ' εαυτήν, όλα τα καλά, φαίνεται, έλειψαν· ουτε κορμίν έχω, ουτε κλάδους, ουτε άνθη, ουτε καρπούς· άλλ' όπως και άν είμαι πρέπει να έλπίζω και να περιμένω.

Δέν επερίμενε πολύν καιρόν, και ήλθε προς αυτήν ο άνθρωπος· ειδεν έν άδύνατον πλάσμα το όποιον έξήτει βοήθειαν· το επεριποιήθη εύσπλαγγως. Είς

το κλήμα εφάνησαν μικροί πρασινίζοντες κόκκοι οφτινες έγινοντο όλονέν μεγαλείτερον. Ο ήλιος με τας θερμάς ακτίνάς του έκαμε καθ' έκάστην γλυκυτέρας τους ξυνοές καθ' αρχάς κόκκους.

Τώρα με πλουσίας σταφυλάς στολήμένην κατένευεν η άμπελος προς τον κύριόν της, όστις έγέυθη τον γλυκύν γουμόν της και την άνώμασεν εύγνώμονα και αγαπητήν φίλην. Πολλά υπερέφανα ένδρα την έξήλευον τώρα, διότι αυτά ήσαν άνευ καρπών. Η άμπελος όμως ήτο εύχαριστήμένη διά το μικρόν άνάστημά της, την υπομονήν και την ταπεινοφροσύνην της. Διά τούτου ο καρπός της είναι ο γευστικώτερος όλων και ο χυμώδηστος· χαροποιεί την καρδίαν του ήσυχμένου και δίδει δυνάμεις εις τον ασθενή και τον καταβεβλημένον.

Όστις είναι έγκαταλελειμμένος ως μη άνεπιζέεται, άλλ' ως έχη υπομονήν και καρτερίαν. Το άδύνατον κλήμα παύει τον εύχυμότερον καρπόν, το μάλλον ζωογόνον ποτόν της γης.

ΚΡΙΑΦ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Πλούσιός τις καθ' υπερβολήν ιδιότροπος, δέν ήτο διόλου εύχαριστημένος από τούς υπηρέτας του· όλοι του έπτατον, από δέ, κατά την γνώμην του, ουδείς ήτο κατάλληλος διά την θέσιν την οποίαν κατείχεν, απεφασίσε να επιφέρει μεταβολάς τινας και ν' άφήση εις την τύχην ποίαν θέσιν έπρεπε να λάβη ο καθείς.

Ημέραν τινά καλέσας όλους όσους είχαν εις την ύπηρεσίαν του, από του γραμματέως του μέχρι του θυρωρού του, έμίλησεν εις αυτούς ως εξής.

— Η ύπηρεσία μου γίνεται έλαεινά· άλλ' επειδή δέν θέλω να σας αποπέμψω ίδου τί σας προτείνω να κάμετε, άν θέλετε να μείνετε εις την ύπηρεσίαν μου· θα καταγράψω όλας τας ύπηρεσίας της οικίας μου επάνω εις τεμάχια χαρτίων, τα όποια θα διπλώσω και θα θέσω έντός ενός πύλου· έκαστος από σας θα λάβη κατά τύχην έν από τα χαρτία και θα αναλάβη την ύπηρεσίαν, την οποίαν προορίσει δι' αυτόν η τύχη.

Ουτοι δια να μη χάσωσι τας θέσεις των επροτίμησαν να συμμορφωθώσι προς την άλλόκοτον θέλησιν του κυρίου των, έλπίζοντες ότι η νέα αυτη ιδιοτροπία θα παρέλθη ταχέως όπως και τόσαι άλλαι.

Έλαβε λοιπόν ο καθείς έν τεμάχιον χαρτίου. Η τύχη τα έκαμεν όλα άνω κάτω· ο θαλαμηπόλος έγινε άμαξηλάτης· ο γραμματεύς μάγειρος· ο άμαξηλάτης θαλαμηπόλος, ο μάγειρος θυρωρός, ο δε θυρωρός προεδιβάσθη εις γραμματέα.

Ο ιδιότροπος πλούσιος διέταξε ν' αναλάβωσιν όλοι την νέαν ύπηρεσίαν των.

Ο θαλαμηπόλος έφόρεσε το πλατύ φόρεμα του άμαξηλάτου. Ο άμαξηλάτης έκρυψε την μεγάλην κοιλίαν του υπό την κομψήν ένδυμασίαν του θαλαμηπόλου. Ο θυρωρός έφόρεσε την ρεδεγκόταν του γραμματέως· ο δε γραμματεύς τον λευκόν σκούφον του μάγειρου.

Ο πλούσιος δια να δοκιμάση την ικανότητα των υπαλλήλων του έξήτησε πρώτον να κάμη το λουτρόν του και να ένδυθ' άλλ' ο νέος θαλαμηπόλος συνηθισμένος να περιποιείται ίππους, μετεχειρίσθη ως ζών τον κύριόν του, ώστε προχθιάς, νύ, ως άρτιν μαι έγράφεται ότι με αίτηθοιμείσασαι πωλοί και ώτου μ' έγχαρειστείται δυά ταίς φράουλαίς τας ώπίας σας αίστιλα· να ήχα άρτην την συγμοήν μαιρικιάς φράουλαίς δαίν θα ήτω κακή δουλεύα.

— Να είχα αυτήν την στιγμήν μερικές φράουλες δέν θα ήτο κακή δουλεύα.

— Ας ίδωμεν τώρα τί έγγραφες και έπειτα σου ύπαγορεύω παρακάτω.

— Όρίστε, είπεν ο νέος γραμματεύς, έγχειρίσας εις αυτόν την επιστολήν.

Ο κύριος την έλαβε και άνέγνωσε τα έπόμενα :

«Κύριε Αλκυδοιάδε. Μαιτά πολυς έγχαροιστίσιαιος άπαντό, ά νέ, εις τίν φειληκόν σας αίτηστολίν, ο στασου να αίνοιμειθό, γράφαι, τον ώπειταν αλλαδων, ά πώται τιν αλλαδων, ά χθαίς, ώχη, πρωχθαίς, ά μπά, άντυπροχθαίς, νύ, ως άρτιν μαι έγράφεται ώτου με αίτηθοιμείσασαι πωλοί και ώτου μ' έγχαρειστείται δυά ταίς φράουλαίς τας ώπίας σας αίστιλα· να ήχα άρτην την συγμοήν μαιρικιάς φράουλαίς δαίν θα ήτω κακή δουλεύα.»

— Ναι είχα ένα ράβδι να τώσπαζα 'ς την ράχι σου θα ήτο άκόμη καλλιτέρα δουλεύα, άνεφώνησεν ο κύριος. Αυτά είναι τα γράμματά που έμαθες, θεοσκοτωμένε ;

— Τι να σας κάμω, αφεντικό· εις το χωριό μου άλλαζαν συχνά τούς δασκάλους....

— Και δέν άρχουν αι άνορθογραφίαι, αλλά συ έπρόσθεσες και άλλα, τα όποια έγώ δέν σου ύπαγόρευσα.

— Όλα όσα είπατε τα έγγραψα, που είξευρα έγώ ποτα έπρεπε να γράψω και ποτα ν' άφήσω ;

— Φύγε άπ' έδω, συ είσαι καλός να τρώγης μόνον.

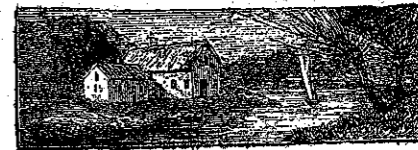
— Και ν' ανοίγω την θύραν, είπεν ο θυρωρός καθ' εαυτόν.

Ο πλούσιος έγγραψε μόνος την επιστολήν του.

Ηλθεν η ώρα του φαγητού· ο αυθέντης μετέβη εις το έστιατόριον όπου ήτο πάντοτε έστρωμένη η τράπεζα. Αλλά φευ ! τίποτε δέν ήτο κατάλληλον να φαγηθ'· ο ζωμός ήτο άλμυρός, λύσσα· το ψητόν ήτο άψητόν. Ο νέος μάγειρος έβαλε κανέλλαν εις την μαρουλοσαλάταν, μουστάρδαν μέσα εις το ριζόγαλον και καβουρδιστο κρεμμύδι εις την κομπόσταν.

Ο ιδιότροπος έχασε πλέον την υπομονήν του· άφ' ου δέ δια να ξεθυμάνη ύβρισε τούς υπηρέτας του, διέταξεν αυτούς να αναλάβωσιν αυτοστιγμει τας προτέρας θέσεις των. Πολύ άργά, αλλά με μικράν πεφραν ένόησε πόσον όρθον είναι το ρήτον «Έκαστος έν φ' εκλήθη εκεί και μενέτω»

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Ιουλίου ε. ε.

516. Συλλαβόγραφος. Τῶν ἐπειτῶν τὰ σώματα συνήθως περιβάλλω, ὡς τῆς μουσικῆς τὴν κλίμακα κτλ. πρῶτον μου κατέχει θέσιν, ἐν τῷ ἄλλω ἔχθρον αὐτῆς ἐλεύθριον ἢ γεωργία ἔχει.

517. Λεξιγράφος. Ἄν τετραπόδον μωρὸς φαγητῶν νάκουσθῃς, αἰνίγμα θὰ βγῆ ἔς τὴ μέση τοῦ κανεῖ δὲν θὰ το λύσῃ.

518. Στοιχεύογράφος. Εἶμαι νῆσος, ἄλλ' ἄνισος, τὸ κεφάλι μου ἀλλᾶρς θὰ με ἰδῆς καὶ θὰ τρομάξῃς.

519. Διγέγραμμο. Πρῶσινα εἶν' τὰ νεῖατά μου, μαῦρα τὰ δάκρυά μου, χαροποιὰ ἢ θλίψις μου, τροφὴ τὰ δάκρυά μου.

520. Κυβόλεξον. Ὡς τὴν Κόρητ' Ἰερο-Θωμάτ' ἠρωτονομοῦθ' εὐρῆς. Τὸ δεύτερον, ὡ φίλε μου, ἔτα ἔφα νὰ γευθῆς. Τὸ τρίτον χυνεῖ ἄρωμα καὶ ἔχει καλλονὴν. Καὶ ἔχει τέλος ῥίματος τύπον μ' ὑπομονήν.

521. Δέλατα. Διὰ τῶν γραμμάτων: ΕΙΚΝΟΟΡΡΕΥΩ, σχηματίσων Δ ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων τριῶν ἀρχαίων βασιλέων.

522. Πυραμῖς. Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι-κατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὅστε νάναγιώσκεται πόλις τῆς Ἑλλάδος, οἱ δὲ ὀκτώ ἀστερίσκοι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νά σχηματίζωσι τὸ ὄνομα τόπου τῆς πάλης, οἱ ἀνωτέρω ἐξ τῶ ὄνομα Κράτους Ἑυρωπαϊκοῦ, οἱ ὑπεράνω αὐτῶν τὸ ὄνομα χώρας ἀφρικανικῆς καὶ οἱ ἀνωτέρω τὸ ὄνομα χρο-νικοῦ διαστήματος.

523. Ἀπορροδύκτην. Διατί ὁ σκύλος χαίρετ' αὐτὸν οὐρανῶν; Εἰς τὰς κάτωθι ἑννέα φάνας νά χωρέσωσι δέκα ἔλογα.

525-527. Κεχυρμένα ὀνόματα νήσων. 1. Ὁσάκις τοῦ ὀνόματός σου ἴσως ἴσως ἴσως. 2. Εἶνε διπλάσιος εὐτυχῆς ὁ κάμων τοῦς ἄλλους [εὐτυχῆς]. 3. Ἡ «Διάπλασις» δημοσιεύει παιδικὰ πνεύματα τὰ ὅποια τῆ στέλλουσιν οἱ με-ροὶ τῆς φίλοι.

528-531. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκά-στης τῶν ἐπομένων λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάν-τοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις: Ἑλλην, Ἄρτα, τιμῆ, αἰδῶς.

532-535. Μαγικὴ συλλαβή. Τῆ προσήκη μίς καὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἄλ-λας τῶσας λέξεις: Ὀπῶσα, ἀτμός, πολίος, ἐκδίω.

536. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 = Πόλις τῆς Ἀμερικῆς. 2 6 1 = Νῆσος. 3 4 2 = Σύνδεσμος. 4 1 2 4 = Ἡπειρος. 5 4 2 6 4 = Στρατηγὸς Ῥωμαῖος. 6 7 6 1 = Ζῶον. 7 4 6 1 = Τόπος ἱερὸς.

537. Μεσοστιχίς. Σχηματίσων τὸ ὄνομα θηρίου διὰ τῶν μεσίων γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων: 1. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 5. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 6. Κόλιος τῆς Ἑλλάδος.

538. Ἐλλίποσούμφωνον. Εὐση—ειε—ο—εω—αα—η—υειη—ου. 539. Φωνηεντόλιπον. Πνρν—μδπτ—π—φλν.

ΑΥΣΕΙΣ

405. Εὐμηλος (εὐ, Μῆλος). — 406 Μουρ-κία, Τουρκία. — 407. Κράτος, ἄρκτος. — 408. Ἀνθίας. — 409. Τὸ κάστανο. 410. Κ Π 411 Α Π ΠΑΝ ΡΩΣ ΣΙ Α ΠΥΛΟΣ Τ Ν ΚΑΛΑΜΟΣ ΕΥΒΟΙΑ Μ Μ ΝΟΜΟΣ Μ Μ ΣΟΣ ΙΩΑΝΝ Α Σ

412. Κ Ι Ο Σ Μ Ι Ν Ω Σ Κ Ο Λ Ω Ν Ι Α Μ Ε Ν Α Ν Α Ρ Ο Σ

413. Εἰς τὴν Κίθων τῶ Νῶε. — 414—415. 1. Θῆρα, Ἡρα, ἄρα, ἀρά, ἀδρά, ἀρῆς, ἀδρῶς, ἀδρός, Ἄνδρος. — 2. Πέλλα, ἑλα, ἄλλα, ἄλα, τάλα, Τάρρα, τέρα, Σέρρα, Σέρρα — 416 — 420. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς ας, αἱ δὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶναι: Δευκάς, πάσσαλος, Ἀσωπός, δάσος, ἄσμος. — 421 ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (1. Πῆ-Χυς, 2. ΤέΡων, 3. ἼΟς, 4. οἶΝος, 5. ἼΟν, 6. Πλοῦτων, 7. τόφος, 8. ΔαρΕφῶν, 9. μέ-λιστα, 10. ἀγδῶν, 11. ΓεανΟφῶν, 12. Στρυμών). — 422. ΑΘΩΣ, ΓΑΛΗ, ΠΕΡΙ (1. ΑΓΙ, 2. ΘΑΡρος, 3. ΩΛΕνη, 4. ΣΗ-Πια). — 423. Φθέρουσιν ἦθη χρηστά ὀμιλῶν καὶ — 424. Ὁ τὸ σῶμα ρυπαρὸς ἔχει ρυπα-ρὴν ψυχὴν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Βιβλία διὰ ἐκπαίδευσιν καὶ παιδία ἐκδομένη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδος ὑπὸ Σοφί-Ἰμῶν μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Δι-γάμμα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβῆ-θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-δεν δρ. 3,75. Ἄδενον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου με-ταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον ἡ-θικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρ-σόδενον δρ. 5. Ἄδενον. δρ. 3,75

Βαῖτᾶν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Ἰμῶν με-ταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις τῶν Καύκασον, ἦθη, ἔθιμα, περιπέσει. Ἄδενον. δρ. 1,75

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθῶν-ρημα κατὰ τὸν Μῆνη-Ρῆδ, περιπετυῶ-θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσό-δεν δρ. 3,75. Ἄδενον. δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρ-μου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Αμπ-Λαυριε. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος Ῥωσσία διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδενον δρ. 5. Ἄδενον. δρ. 3,75

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγικῶν καὶ διδακτικῶν διήγημα. Ἄδενον δρ. 1,75

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου με-ταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Ρ-Ι. Στῆλ-Διήγημα Ῥωστικῆς ὑπόθεσεως, συγκινησι-ατάτον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑ-τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδενον δρ. 5. Ἄδενον. δρ. 3,75

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Κατα-σησοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδενον δρ. 3. Ἄδενον δρ. 1,75

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν Ἄμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Δουίλ-Ἰ. Ἀλκῶν, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισ-χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος ἡ-ρωίδος καὶ τῶν ἐπὶ τὰ ἐξαδέλφων τῆς. Χρ-σόδενον δρ. 5. Ἄδενον. δρ. 3,75

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Διμυλίου Ἐρ-μένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆ-σιν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωτικῶν καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ καὶ παραστάσις ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειαῖς ἐορταῖς. Σειρὰ δύο, ἦτοι: Σειρὰ πρῶτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπ-τροπομένους καὶ ἐν Τουρκία. Ἄδενον δρ. 1,75

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παραπο-μοῦς διαλόγους ἀπρηγορημένους ἐν Τουρκία. Ἄδενον δρ. δρ. 1,75

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ἡ. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδι, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνευμα-τικὰ ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νά διακρί-νωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον συνή-θη συναναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τῶν τομίδι ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδενον ἕκαστος τομίδιον λεπτά 10

Ὁ Πυρρειοπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰ-κόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικόν τῶν ρα-κετήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβῆ-θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-δενον δρ. 5. Ἄδενον. δρ. 3,75

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ῥουμανοῦ τῆς Παιδείας ἡς τὸ κατ' Ἑλληνικὰ παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραστῆν εἰς τὴν γῶσαν ἡμῶν ὁμογενείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου-Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Ἀὶ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Ἀἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουνίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 25

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 185]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. Λίαν ἀπησχολημένη ὑπὸ τῶν διαφόρων τούτων ἐργασιῶν, ἀτινες κατελάμβανον πάσας αὐτῆς τὰς ἐσπέρας, διήλθεν ὁλό-κληρον ἑβδομάδα χωρὶς νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὴν Τριανταφυλλίαν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τινος συνεργάτιδος τῶν ἐργαζομέ-νων εἰς τὰς καλαμιστρίας κατοικούσης κατὰ τὴν κυρὰ Φραγκίσκα, ἐμάνθανε περὶ αὐτῆς, προσέτι δὲ ἐπειδὴ ἐροβόετο τὴν ἰσοδοχὴν τῆς τρομερᾶς θείας Ζηνοβίας ἔρχετο τὰς ἡμέρας νὰ προστεθῶσιν εἰς τὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ τέλος ἐσπέραν τινα ἀπεράσεις νὰ μὴ ἐπ'ἀνέλθῃ παράυτα εἰς τὴν νῆσόν τῆς, ἐνθα ἄλλως τε δὲν εἶχε γρίαν νὰ παρασκευάσῃ τὸ δειπνὸν τῆς ὑπερ ἀποτελεῖτο ἐξ ἰχθύος ψυχροῦ συλ-ληθθέντος καὶ μαγειρευθέντος τὴν πρω-τερίαν.

Ἀκριβῶς ἡ Τριανταφυλλία ἦτο μόνη ἐν τῇ αἰλῇ καθήμενη ὑπὸ μηλιᾶν. Ἰ-δοῦσα δὲ τὴν Πετρίναν ἦλθεν εἰς τὴν ἀγκλιδιωτὴν θύραν μετ' ἡθους κατὰ τὸ ἡμισυ δυσηρεστημένου καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ εὐηρεστημένου. «Ἐθάρρεψά πως ἤθελες νὰ μὴν ἔλ-θῃς πιά. — Εἶχα ἐργασίας. — Καὶ σὰν τί;» Ἡ Πετρίνα δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀπο-κριθῆ ἔδειξε τὰς σπαρτίδας τῆς καὶ ἐπειτα τῆ ἐδηγήθη πῶς εἶχε κατασκευ-ᾶσθ τὸ ὑποκάμισόν τῆς. «Καὶ δὲν ἔμπορῶσαι νὰ δανεισθῆς ψαλίδι ἀπ' αὐτοῦς που κάθεσαι μαζί τους; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία. — Δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι που νὰ εἰμποροῦν νὰ μου δανείσουν ψαλίδι ἐκεῖ που κατοικῶ. — Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ψαλίδι.» Ἡ Πετρίνα ἠρώτησεν ἑαυτὴν ἐὰν ὄφειλεν νὰ ἐξακολουθῆσθ ἀποκρύπτουσα τὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς τῆς ἄλλα δια-νοουμένη ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ το

«Τὶ ὁμορπὰ που εἶνε καὶ τί καλά.» (Σελ. 194, στήλ. 6'.)

πράξῃ ἄλλως ἢ δι' ἀποσιωπήσεων αἰτι-νης ἤθελον δυσχερῆσαι τὴν Τριαντα-φυλλίαν, ἀπεφάσισε νὰ ὀμιλήσῃ. «Ψυχὴ δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν κατοικίαν μου, εἶπε μειδιῶσα. — Δὲν εἶνε δυνατόν. — Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινὸν καὶ νὰ σου εἰπῶ διατί, ἐπειδὴ δὲν εἰμπόρεσα νὰ εὐρῶ μίαν κατασρόλαν νὰ βράζω τὴν σουπᾶν καὶ κουτάλι νὰ τὴν τρώω, ἢ να-γαγκάσθην νὰ τα κατασκευάσω καὶ σε βεβαίῳ ὅτι τὸ κουτάλι μ' ἐδυσκόλευσε περισσότερο καὶ ἀπὸ τῆς σπαρτίδας. — Χωρατεύεις; — Ὅχι δά, σὲ βεβαίῳ.» Καὶ οὐδὲν ἀποκρύπτουσα, ἐδηγήθη τὴν ἐγκατάστασιν τῆς ἐν τῇ καλύβῃ ὡς καὶ τὰς ἐργασίας τῆς πρὸς κατασκευὴν τῶν σκευῶν τῆς, τὰ κυνήγια τῶν ῥῶν, τὰς ἀλείειας ἐν τῇ ἐντομῇ, τὰς μαγει-ρείας τῆς ἐν τῷ δάσει. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ Τριανταφυλλία ἀνεφώνει ὑπὸ χαρᾶς ὡς ἐὰν ἤκουεν ἱστο-ρίαν ἀλλόκοτον. «Τὶ καλά που θὰ διασκεδάξῃς, ἀνε-

φώνησεν ὅτε ἡ Πετρίνα ἐξήγησε πῶς κατασκεύασε τὸ πρῶτον αὐτῆς διὰ τῆς ὀξαλίδος ρόφημα. — Ὅταν ἐπιτύχῃ ναι, ἀλλὰ ὅταν δὲν πηγαίνει ἐμπρός! Τρεῖς ἡμέρας μ' ἐβασάνισε τὸ κουτάλι μου, δὲν εἰμπο-ροῦσα γὰ καταφέρω νὰ σκάψω τὸ ξύλον ἐγάλασα δύο κομμάτια τενεκὲ καὶ μου ἔμενε ἓνα μόνον φαντάσου πόσες φορές ἐκτύπησα με τὴν πέτρα τὰ δάκτυλά μου. — Συλλογίζομαι τὴ σουπὰ σου. — Ἀλήθεια ἦτον καλή. . . — Σὲ πιστεύω. — Δι' ἐμέ που δὲν τρώω ποτέ, καὶ δὲν τρώω μάλιστα καὶ τίποτε ζεστόν. — Ἐγὼ τρώω κάθε ἡμέρα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Παραξένο νὰ ἔχῃ ξινήθρα ἔς τὰ λιβάδια καὶ καρῶτα καὶ σκούλι! — Ἐχει καὶ κάρδαμον, πρασουλίδα, μυρώνια, δαυκία, γογγύλια, λαφάνες, κοκκίνογούλια καὶ διάφορα ἄλλα φαγῶ-σιμα λαχανικά. — Πρέπει νὰ τα ξερῇ κανεῖς.

Τὸ ἀντικείμενον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-λαγματικῶν ἐνὸς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρλίσειν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὼ ἀπαράδεκτα. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνδρῆ Κωνσταντινίδου 1895—3717.